

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 268/2015
23.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца С.Р.1 из села З., З.П., Т.Б. из села Д., З.П. и С.Р.2 из села З., З.П., чији је заједнички пуномоћник В.З., адвокат из Б., против тужене ЕПС ЈП Електрокосмет Приштина, са седиштем у Београду, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужилаца Т.Б. и С.Р.2 изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4847/2012 од 09.07.2014. године, у седници већа одржаној 23.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужилаца Т.Б. и С.Р.2 изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4847/2012 од 09.07.2014. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 13619/10 од 07.06.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца, којим су тражили да се пониште као незаконита решења тужене и то: решење број 485 од 25.07.2007. године, којим је отказан уговор о раду тужиоцу С.Р.1, решење број 493 од 25.07.2007. године, којим је отказан уговор о раду тужиоцу Т.Б. и решење број 480 од 25.07.2007. године, којим је отказан уговор о раду тужиоцу С.Р.2, као и да се обавеже тужена да тужиоце врати на рад и распореди их на послове који одговарају њиховим стручним спремама, знању и способностима стеченим на раду. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одлучујући о жалби тужилаца Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 4847/2012 од 09.07.2014. године одбио као неосноване жалбе тужилаца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 13619/10 од 07.06.2012. године, у ставу првом изреке и делу става другог изреке који се односи на тужиоце.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци Т.Б. и С.Р.2 благовремено су изјавили ревизију због разлога који упућују на погрешну примену материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09, 36/11, 53/13-УС), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена чланом 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Утврђено је да је тужиоцима који су били запослени код тужене отказан уговор о раду и то тужиоцу Т.Б. решењем тужене број 493 од 25.07.2007. године, а тужиоцу С.Р.2 решењем тужене број 480 од 25.07.2007. године, да је као разлог за отказ наведена околност да су тужиоци супротно члану 41. Закона о раду прихватили својство запослених код Предузећа И.-Л., да су дана 14.06.2007. године тужиоци примили упозорење тужене донето 07.06.2007. године – тужилац Т.Б. упозорење број 11/297, а тужилац С. Р.1 упозорење број 11/316, да су упозорења достављена и синдикату, те да су тужиоци дана 05.09.2007. године засновали радни однос на основу уговора о раду са Јавним водопривредним предузећем за искоришћавање и одржавање хидросистема И.-Л. – П., са уговореним радним временом од 40 часова недељно. У тренутку заснивања радног односа са Јавним водопривредним предузећем за искоришћавање и одржавање хидросистема И.-Л. тужиоци су били у радном односу на неодређено време, са пуним радним временом код тужене, на основу уговора о раду закљученим са туженом 26.12.2006. године, да су тужиоци и пре 2006. године били запослени и фактички обављали рад у Јавном водопривредном предузећу И.-Л. у П., те да су уговорима од 05.09.2007. године предузеће И.-Л. са седиштем у П., као послодавац, и тужиоци, као запослени, регулисали међусобна права и обавезе, и уговорили недељно радно време од 40 часова, радну недељу од 5 дана, висину месечне плате, као и да се уговори примењују од 01.07.2007. године.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, другостепени суд је нашао да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање и на исто правилно применио материјално право – члан 41. и 26. став 1. Закона о раду, када је као неосноване одбио захтеве тужилаца за поништај решења којим је тужена отказала тужиоцима уговоре о раду. За своју одлуку другостепени суд је дао ваљане и законите разлоге.

Тужена је тужиоцима отказала уговор о раду на основу члана 179. тачка 3. Закона о раду, наводећи у решењима о отказу да су тужиоци поступали супротно члану 41. Закона о раду и да због таквог понашања не могу да наставе рад код тужене.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, а одредбом члана 41. истог Закона да запослени који ради са непуним радним временом код једног послодавца може за остатак радног времена да заснује радни однос код другог послодавца и да на тај начин оствари пуно радно време.

Из цитираних законских одредаба произлази да је правилан закључак другостепеног суда да су тужиоци заснивајући радни однос на неодређено време са пуним радним временом код Јавног водопривредног предузећа И.-Л. са седиштем у П., радни однос код тужене учинили супротним закону, јер закон не познаје могућност заснивања радног односа једног лица код два послодавца, при чему би радни однос код сваког послодавца био на неодређено време и са пуним радним временом.

Правилно је другостепени суд нашао и да тужиоци приликом закључења уговора о раду са туженом 26.12.2006. године нису поштовали своје обавезе предвиђене чланом 26. став 1. Закона о раду, а које околности су исто тако од утицаја на законитост радног односа тужилаца код тужене.

Нису основани наводи ревизије да су нижестепени судови погрешно тумачили и применили одредбу члана 41. Закона о раду и не може се прихватити као правилно тумачење ове одредбе дато од стране тужилаца у ревизији. Тачно је да је одредбом члана 41. Закона о раду предвиђена могућност заснивања двојног радног односа, али је та могућност предвиђена као изузетак и то само за случај да запослени већ ради код једног послодавца, али са непуним радним временом, па му закон даје могућност да за остатак радног времена заснује радни однос код другог послодавца и да на тај начин оствари пуно радно време. Дакле, у ситуацију да заснује радни однос са још једним послодавцем може доћи само запослени који ради са непуним радним временом. Запослени који ради са непуним радним временом, по правилу, сходно члану 40. Закона о раду, права из радног односа има сразмерно времену проведеном на раду, што значи да их не остварује у пуном капацитету, па му закон дозвољава да за остатак радног времена заснује радни однос код другог послодавца, како би радом у два радна односа остваривао пуно радно време и права из радног односа у пуном обиму. Запослени који ради са пуним радним временом, а пуно радно време, према члану 50. став 1. Закона о раду износи 40 часова недељно, не може засновати двојни радни однос. Услов без којег се двојни радни однос не може успоставити јесте да су оба радна односа заснована са непуним радним временом.

Приликом одлучивања цењени су и сви остали наводи ревизије, али како нису од утицаја на доношење другачије одлуке, то сходно одредби члана 382. став 1., у вези члана 411. ЗПП, нису посебно образлагани.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 405. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Миломир Николић,с.р.**